

Labet er anslaaet til, og som der ifjor var Tale om, nemlig 3,000 Rbd., i Paab. om, at der af Amtsrepartitionsskatten ydes ham en lignende Hjælp. — Hvad dernæst angaar Forholdet med Hensyn til de to andre Mænd, nemlig de, der omtales i Forslaget under Nr. 3 og 4, da er Sagen af en anden Beskaffenhed. Den Mand, som jeg nylig har omtalt, kan ikke siges at have noget juridisk Krav paa Erstatning; det er en Selvsølge, at det kun er en Villighed, man viser ham, men derimod maa de to andre Mænd nærmest siges at have et virkelig Retsskrav paa Erstatning. Det blev nemlig ligefrem forbudt disse Mænd at komme til deres Zorder, det blev dem dog først tilladt under Betingelse af, at de forpligtede sig til at ville betale en Mulkt af 100 Rbd., hvis de overstredede den Bestemmelse, der var sat, nemlig at anmeldte baade Af- og Tilgang for Gensdarmene. Der var ikke Fare for nogen Sygdom i Nærheden af Grændsen. Kreaturerne vare ligesaa friske paa den ene som paa den anden Side af denne, men man veed nok, at det tages strengt med saadanne Forholdsregler, og Ministeren forklarede mig ogsaa dengang, at man i England var meget forsigtig, saa snart man hørte det mindste Rygte om, at man ikke strengt overholdt Forholdsreglerne. thi da kunde det vække Mistanke og gjøre Skade for Udsørfelen. Derfor blev det ogsaa senere forbudt disse Folk ganske og aldeles, at komme til og fra disse Zorder med deres Kreaturer, og de havde heller ikke Noget derimod, de fandt, at det maatte være nødvendigt, men de tvivlede ingensinde om, at de maatte faae Erstatning, fordi man betragtede det som et Indgreb i deres Eiendomsret. Den ærebe foregaaende Konseilspræsident indrømmede ogsaa, at det var et Indgreb i Eiendomsretten, og derfor undrede det mig saa meget desto mere, at man dog ikke vilde give dem Erstatning. Jeg haaber nu altsaa, at det høie Thing vil vedtage disse Forslag, jeg har tilladt mig at stille, og som jeg nu med disse saa Ord skal anbefale.

Timestad: Jeg har nærmest begjært Ordet for at udtale et Par Ord om det Undringsforslag, som findes under Nr. 9 til § 6. Det forekommer mig, at dette Forslag er temmelig smaaligt. Jeg bellager, at hele Udvalget staar for dette Forslag. Det gaar ud paa, som de Herrer ville vide, at negte et Beløb af 200 Kr. til en Mand, som i 3 Maanedes har holdt Forelæsninger under en Andens Sygdom. Der blev af den ærebe Ordfører til Forsvar for Forslaget om at stryge disse 200 Kr. for det Første fremsat den Indsigelse, den meget fine Exception, at da Forelæsningerne vare holdte i 1874—75, kunde de ikke komme op paa Tillægsbevillingsloven for 1875—76. Jeg tror nu, at denne Sagførelsesfølgelse, om jeg maa kalde den saaledes, er noget specios, men ikke kan anses for ganske rigtig, thi der er Intet til Hinder for, at et saadant Hono-

var kan komme til Udbetaling i dette Finantsaar, og saa vil det være fuldkommen berettiget, at man lader det komme ind i Tillægsbevillingsloven for 1875—76, og jeg antager virkelig ikke, at det var nødvendigt at forelægge en Tillægsbevilling for 1874—75 for at faae denne Post med. Men Hovedsagen er, at man, som det synes, agter at støtte sig til et Princip. Udvalget har nemlig udtalt sig paa en saadan Maade, at det synes at ville gjøre gjældende, at det vilde være principstridigt at udbetale et saadant Beløb. Jeg veed nu ikke, hvad det er for et Principium, Udvalget her vil gjøre gjældende. Det kan neppe være dets Mening, at det skulde være det absolut Normale, at i Tilfælde af, at en Embedsmand i en saadan Stilling som navnlig dens, der holder Forelæsninger, bliver syg i nogen Tid, hans Embedsførelser saa ikke maatte besørjes, men skulde indstilles. Det vilde i alt Fald være uheldigt for de Forhold, her er Tale om, nemlig ved Landbohøjskolen, hvor der er korte Kurser, hvor man kun er en kort Tid inde, hvorfor det er vigtigt, at den Tid ikke gaar til Spilde, hvori der holdes Forelæsninger. Det maatte altsaa være den Betragtning, at naar en Embedsmand bliver syg, er det hans Pligt at skaffe sine Embedsførelser besørjede ved en Anden, men som almindelig Regel kan det ingenlunde opstilles og navnlig, hvis man vilde opstille det med Hensyn til Professorene, som holde Forelæsninger, vilde det være overordentlig vanskeligt for dem at fyldestgjøre en saadan Regel. Jeg tænker mig f. Ex., hvis Professorene i Romeret blev syge, vilde det være vanskeligt for ham at faae en Vikar til at kunne holde Forelæsninger over Romeret. Hvis det ikke er det Synspunkt, maa det være det, at naar Staten skaffer en Vikar for en Embedsmand til at udføre hans Forretninger, naar Staten under hans Sygdom antager en Anden, saa skal det være Embedsmandens Pligt at honorere ham. Men dette Princip, som maatte følge af det foregaaende, er ligesaa urigtigt og hviler paa en ligesaa urigtig Tankegang. Overhovedet kan det ikke opstilles som Noget, der er gjældende Regel, at en Embedsmands Ynning skulde være afhængig af, at han ikke ved Sygdom var forhindret fra at udføre sine Forretninger i en vis Tid. Det er en Selvsølge, at er det en langvarig og haabløs Sygdom, bliver han afskediget, men det, at han en kort Tid bliver ude af Stand til at udføre sine Embedsførelser, kan ikke være nogen Hjemmel for at betage ham nogen Del af hans Embedsgage, og heller ikke for at forde, at han skal afgive nogen Del til den, som Staten tager til at udføre hans Forretninger. Jeg tror derfor ikke, at der kan anføres noget retfærdiggjørende Princip for det, som Udvalget her vil gjøre gjældende, og jeg vilde anse det for det Seldigste, at man ikke gif til en saa overmaade smaaligt Regtelse, som denne er. Siden jeg har faaet Ordet,